

25 Σεπτεμβρίου, 1992

[ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ι. ΑΝΤΩΝΙΟΥ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 601/91).

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Προσβαλλόμενες πράξεις — Εκτελεστή — Το ζήτημα της αυτοτελούς προσβολής με προσφυγή εμπιστευτικής εκθέσεως υπαλλήλου — Η νομολογιακή προσέγγιση — Η διακριθείσα προς απόφαση περίπτωση. 5

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Εμπιστευτικές εκθέσεις και ετήσιες υπηρεσιακές εκθέσεις — Αποτελούν στοιχεία που εξετάζονται μαζί με το σύνολο των υπολοίπων στοιχείων — Συνάρτηση με την αντικειμενικότητα του αξιολογούντος λειτουργού — Καμιά χωριστή εξουσία της Ε.Δ.Υ. να ακυρώσει τις εκθέσεις. 10

Ο αιτητής ζήτησε με την προσφυγή την ακύρωση του μη χαρακτηρισμού, από την Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας, ως προϊόντος κατάχρησης εξουσίας των εμπιστευτικών του εκθέσεων για τα έτη 1986-89 καθώς και της αντίστοιχης παραλείψεως της Ε.Δ.Υ. Η φυσιολογική αντίδραση των καθ' ων η αίτηση ήταν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι προσβλητή ως στερούμενη εκτελεστότητας. 15

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι: 20

1. Το ζήτημα, όπως εγείρεται εδώ, διακρίνεται από τις προηγούμενες υποθέσεις στις οποίες τέθηκε θέμα προσβλητών εμπιστευτικών εκθέσεων. Εφόσον κατά την 25

5 αντίληψη του αιτητή η αξιολόγησή του στις εμπιστευτικές του εκθέσεις ήταν εκτελεστή, το αναμενόμενο θα ήταν να προσβάλει την εγκυρότητά τους με προσφυγή και την αποκλειστική δικαιοδοσία για την αναθεώρησή της θα την είχε το Ανώτατο Δικαστήριο. Έτσι είχε γίνει στην υπόθεση *Ioannis Christodoulides* την οποία επικαλέστηκε αλλά και στις υποθέσεις *Papacharalambous* και *Kammitsis*. Στις υποθέσεις αυτές άχθηκε ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου η απόφαση του διοικητικού οργάνου που κατά 10 το Νόμο ήταν αρμόδιο να επιλαμβάνεται ενστάσεων κατά των αξιολογήσεων των Λειτουργιών που αφορούσαν.

2. Στην παρούσα υπόθεση, ο αιτητής απευθύνθηκε προς την ΕΔΥ από την οποία ζήτησε την κήρυξη των εμπιστευτικών εκθέσεων του ως μη έγκυρων. Οι αρμοδιότητες της ΕΔΥ καθορίζονται στο Άρθρο 5 του περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου του 1990 (Ν. 1/90). Ούτε από το άρθρο αυτό, ούτε από το Άρθρο 50 του Νόμου που αναφέρεται στις υπηρεσιακές εκθέσεις, ή οποιοδήποτε άλλο άρθρο, προκύπτει οποιαδήποτε μορφή εξουσίας της ΕΔΥ να ακυρώνει εμπιστευτικές εκθέσεις. Τα ίδια ίσχυαν και κατά το προηγούμενο νομικό καθεστώς. Το Άρθρο 5 του περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου του 1967 (Ν. 33/67) ήταν ταυτόσημο με το Άρθρο 5 του Νόμου 1/90. Το Άρθρο 45 του Νόμου 33/67 ρύθμιζε τα της ετοιμασίας και υποβολής των εμπιστευτικών εκθέσεων. Η παράγραφος 4 του άρθρου αυτού αναγνώριζε δικαίωμα του υπαλλήλου που επικρίθηκε, σε εμπιστευτική έκθεση, για ολιγωρία, παράλειψη ή ανάρμοστη συμπεριφορά κατά την εκτέλεση του καθήκοντός του, να ζητά εγγράφως, μέσα σε τασσόμενη προθεσμία, τη διαγραφή ή τροποποίηση από την αρμόδια αρχή του δυσμενούς γι' αυτόν μέρους της εμπιστευτικής έκθεσης.

35 Το καθήκον της ΕΔΥ, σε σχέση με τις ετήσιες εμπιστευτικές εκθέσεις κατά το Νόμο 1/90, συνίσταται στο να τις λάβει υπόψη, μαζί με τα υπόλοιπα στοιχεία, κατά την προαγωγή υπαλλήλων. (Βλ. Άρθρο 34(α) και 35(4) του Νόμου). Τα ίδια ίσχυαν και στα πλαίσια του Νόμου 33/67 (Άρθρο 44(3) του Νόμου εκείνου). Αναφέρομαι και στους δύο Νόμους γιατί η προσβαλλόμενη ενέργεια της ΕΔΥ έγινε μετά την έναρξη της ισχύος του Νόμου 1/90 αλλά αφορούσε εμπιστευτικές εκθέσεις που ετοιμάστηκαν και υποβλήθηκαν προηγουμένως.

3. Οι εμπιστευτικές εκθέσεις αποτελούσαν, και οι ετήσιες υπηρεσιακές εκθέσεις αποτελούν, στοιχεία που εξετάζονται μαζί με το σύνολο των υπόλοιπων στοιχείων. Το βάρος που θα είναι ενδεδειγμένο, κατά περίπτωση, να προσδοθεί στις εμπιστευτικές εκθέσεις ή τις ετήσιες υπηρεσιακές εκθέσεις, μπορεί να είναι και συναρτημένο προς την καθόλα αντικειμενικότητα του αξιολογούντος λειτουργού. Ορθά, επομένως η ΕΔΥ ενέταξε το ζήτημα που είχε εγείρει ο αιτητής στα πλαίσια της διαδικασίας προαγωγής όπως ήταν η πάγια τακτική της για την οποία και τον ενημέρωσε. 5
10

4. Η απόφαση της ΕΔΥ, να απορρίψει τους ισχυρισμούς του αιτητή για προκατάληψη του αξιολογούντος λειτουργού, ήταν αναπόσπαστο μέρος της διαδικασίας για τη πλήρωση των κενών θέσεων, εντελώς συγχωνευμένο στην τελική απόφαση για προαγωγή. 15

Ενδεχόμενο σφάλμα της ΕΔΥ θα ήταν δυνατό να επιδράσει μόνο πάνω στο κύρος της τελικής απόφασης για προαγωγή. Η απομόνωση της κρίσης της ΕΔΥ σύμφωνα με την οποία οι εμπιστευτικές εκθέσεις θα έπρεπε να ληφθούν κανονικά υπόψη και η προσβολή της ως αυτοτελούς διοικητικής απόφασης, είναι λανθασμένη. Η προσβαλλόμενη ενέργεια της ΕΔΥ δεν είναι δυνατό να αποτελέσει το αντικείμενο αυτοτελούς προσφυγής, ούτε και βρισκόμαστε, βέβαια, μπροστά σε οποιοδήποτε είδους παράλειψη οφειλόμενης ενέργειας όπως υπονοεί η δεύτερη από τις θεραπείες που επιδίωξε ο αιτητής. 20
25

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα. 30

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Αγγελής και Άλλος ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 4562. 35

Ιοαννου ν. Electricity Authority (1981) 3 C.L.R. 280.

Καραγιώργης και Άλλος ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 1669. 40

Papacharalambous and Another ν. Republic (1987) 3 C.L.R. 2132.

Papacharalambous ν. Republic (1986) 3 C.L.R. 1042.

Kammitisi ν. Republic (1986) 3 C.L.R. 1561. 45

Προσφυγή.

5 Προσφυγή με την οποία ο αιτητής προσβάλλει την απόφαση των καθ' ων η αίτηση να μην χαρακτηρίσουν τις ετήσιες εμπιστευτικές εκθέσεις του για τα έτη 1986-89 ως προϊόν καταχρήσεως εξουσίας (BIAS) εκ μέρους των αρμοδίων, όπως περιγράφεται στην επιστολή των καθ' ων η αίτηση ημερομηνίας 22.4.1991.

10 Α. Ξενοφώντος, για τον αιτητή.

Α. Κουρσουμπά Ανώτερος, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους καθ' ων η αίτηση.

15 *Cur. adv. vult.*

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Ο αιτητής επιδιώκει τις ακόλουθες θεραπείες:

20 "1. Δήλωσιν του σεβ. Δικαστηρίου ότι η πράξις και/ή απόφασις της Επιτροπής Δημοσίας Υπηρεσίας, να μη χαρακτηρίση τις ετήσιες εμπιστευτικές εκθέσεις του Αιτητού δια τα έτη 1986-89 ως προϊόν καταχρήσεως εξουσίας (BIAS) εκ μέρους των αρμοδίων, ως
25 περιγράφεται εις την επιστολήν της ΕΔΥ ημερ. 22.4.1991, είναι άκυρος και εστερουμένη παντός νομίμου αποτελέσματος.

30 2. Δήλωσιν του σεβ. Δικαστηρίου ότι η παράλειψις της Επιτροπής Δημοσίας Υπηρεσίας να χαρακτηρίση τις ετήσιες εμπιστευτικές εκθέσεις του Αιτητού δια τα έτη 1986-89 ως προϊόν καταχρήσεως εξουσίας (BIAS) εκ μέρους των Αρμοδίων, ως αναφέρεται εις την
35 επιστολήν της ΕΔΥ ημερ. 22.4.1991, είναι άκυρος και εστερουμένη παντός νομίμου αποτελέσματος, και ότι έχει παραλειφθή θα πρέπει να διενεργηθή."

40 Η φυσιολογική αντίδραση των καθ' ων η αίτηση ήταν πως η προσβαλλόμενη απόφαση ή παράλειψη δεν είναι προσβλητή γιατί δεν είναι εκτελεστή. Υιοθέτησα την εισήγηση των δυο πλευρών για την εκδίκαση, σε πρώτο στάδιο, του θέματος της εκτελεσιτότητας της

προσβαλλόμενης απόφασης ή παράλειψης, προκειμένου να αποφευχθεί ενδεχομένως αχρείαστη εμπλοκή σε όσα, κατά τον ισχυρισμό του αιτητή, αποκάλυπταν την προκατάληψη του Λειτουργού που τον αξιολόγησε.

5

Τα γεγονότα είναι απλά και σύντομα. Ο αιτητής είναι Ανώτερος Λειτουργός Μηχανογράφησης. Με επιστολή του δικηγόρου του, ημερομηνίας 16 Ιουλίου 1990, προς τον Πρόεδρο της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας, παρέθεσε σειρά περιστατικών που αποδείκνυαν, όπως ισχυριζόταν, προσωπική έχθρα και/ή προκατάληψη του Διευθυντή του Τμήματος Μηχανογραφικών Υπηρεσιών που τον αξιολόγησε για τα χρόνια 1986-1989 και ζήτησε όπως η αξιολόγησή του για τα χρόνια εκείνα "κηρυχθεί" από την Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας ως "μή έγκυρη".

10

15

Με επιστολή της ημερομηνίας 21 Ιουλίου 1990 η ΕΔΥ πληροφόρησε τον αιτητή πως, σύμφωνα με την πάγια τακτική της, εξετάζει θέματα νομιμότητας των εμπιστευτικών εκθέσεων που εγείρονται από ενδιαφερόμενους δημόσιους υπαλλήλους "μόνο μέσα στα πλαίσια της αξιολόγησης των υπαλλήλων για σκοπούς προαγωγής τους ή και πλήρωσης κενών θέσεων για τις οποίες οι υπάλληλοι είναι υποψήφιοι".

20

25

Πραγματικά, την 11 Σεπτεμβρίου 1990, στα πλαίσια της διαδικασίας για την πλήρωση έξι κενών μόνιμων θέσεων Πρώτου Διοικητικού Λειτουργού για τις οποίες ο αιτητής ήταν υποψήφιος, η ΕΔΥ επιλήφθηκε και του θέματος που είχε εγερθεί. Με βάση τα στοιχεία που υπήρχαν ενώπιόν της μεταξύ των οποίων και τα σχόλια του Διευθυντή Μηχανογραφικών Υπηρεσιών, κατέληξε πως δεν συνέτρεχε λόγος για τον οποίο δεν θα έπρεπε να ληφθούν "κανονικά υπόψη" οι πιο πάνω εμπιστευτικές εκθέσεις. Η διαδικασία συμπληρώθηκε με την επιλογή των έξι υποψηφίων που κατά την κρίση της ΕΔΥ ήταν οι καταλληλότεροι για προαγωγή.

30

35

Ο αιτητής δεν προσβάλλει την κατ' αποκλεισμό του ιδίου επιλογή των έξι προαχθέντων ή οποιουδήποτε από αυτούς. Είναι ιδιαίτερα αξιοσημείωτη η δήλωση του δικηγόρου του πως παραδέχεται την ανωτερότητα των προαχθέντων έναντί του. Εκείνο που τον ενδιαφέρει

40

είναι, όπως αναφέρθηκε, η ακύρωση των εμπιστευτικών εκθέσεων προκειμένου να διασφαλιστεί η παραγνώρισή τους όταν θα τεθεί θέμα νέων προαγωγών κατά τις οποίες θα διεκδικεί ανωτερότητα έναντι των τότε συνυποψηφίων του.

Είναι η εισήγηση του δικηγόρου του αιτητή ότι η απόφαση της ΕΔΥ είναι αυτοτελής και εκτελεστή και επομένως προσβλητή με αίτηση ακύρωσης. Με 10 παρέπεμψε σχετικά στην πρωτόδικη απόφαση στην υπόθεση *Ioannis Christodoulides v. Republic of Cyprus through the Minister of Agriculture and Natural Resources*, Προσφυγή Αρ. 246/69 που εκδόθηκε την 24 Αυγούστου 1985. Στην υπόθεση εκείνη, όπως 15 προκύπτει από το αντίγραφο της απόφασης που παρουσίασε ο δικηγόρος του αιτητή, ακυρώθηκε η απόφαση του Υπουργού Γεωργίας και Φυσικών Πόρων να μη διαγράψει ή τροποποιήσει δυσμενή εμπιστευτική έκθεση για τον αιτητή, σύμφωνα με τις πρόνοιες του 20 άρθρου 45(4) του περι Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου του 1967 (Ν. 33/67).

Η άποψη των καθ' ων η αίτηση είναι, βέβαια, διαφορετική. Επικαλέστηκαν την πρωτόδικη απόφαση 25 στην υπόθεση *Ανδρέας Αγγελής ν. Κυπριακής Δημοκρατίας, μέσω Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας*, Προσφυγή 372/89 της 22 Δεκεμβρίου 1990 στην οποία παρατηρήθηκε ότι οι εμπιστευτικές εκθέσεις είναι ενδιάμεσες πράξεις και με παρέπεμψε σε νομολογία ως 30 προς την απώλεια του εκτελεστού χαρακτήρα των ενδιάμεσων ή προπαρασκευαστικών πράξεων από τη στιγμή της συμπλήρωσης της σύνθετης διοικητικής πράξης της οποίας αποτελούν αδιαχώριστο πια μέρος. (Βλ. *Ioannou v. Electricity Authority* (1981) 3 C.L.R. 280, *Ανδρέας 35 Καραγιώργης και Άλλος ν. Κυπριακής Δημοκρατίας, μέσω Επιτροπής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας*, Προσφυγή 616/88 και άλλη, της 15 Μαΐου 1990.

Στην υπόθεση *Papacharalambous and another v. Republic* (1987) 3 C.L.R. 2132 απασχόλησε την Ολομέλεια 40 του Ανωτάτου Δικαστηρίου το θέμα του προσβλητού των υπηρεσιακών εκθέσεων εκπαιδευτικών. Οι αιτητές είχαν προσβάλει με τις προσφυγές τους την απόφαση του

Διευθυντή Μέσης Εκπαίδευσης με την οποία απορρίφθηκε η αίτησή τους για τη διαγραφή ή την τροποποίηση της αξιολόγησης που τους έγινε. Αποφασίστηκε πρωτόδικα (Βλ. *Papacharalambous v. Republic* (1986) 3 C.L.R. 1042 και *Kammitisi v. Republic* (1986) 3 C.L.R. 1561) πως η προσβληθείσα απόφαση δεν ήταν εκτελεστή αλλά απλώς προπαρασκευαστική ή συμβουλευτική και πως, επομένως, η προδικαστική ένσταση, σύμφωνα με την οποία δεν μπορούσε να αποτελέσει το αντικείμενο προσφυγής κατά το Άρθρο 146, ευσταθούσε. Η απόφαση της Ολομέλειας πως θα έπρεπε να απορριφθεί η έφεση που ασκήθηκε ήταν ομόφωνη. Σύμφωνα με την απόφαση της πλειοψηφίας, επειδή οι αιτητές στερούνταν εννόμου συμφέροντος αφού η αξιολόγησή τους δεν τους στερούσε τη δυνατότητα να είναι υποψήφιοι με βάση το σχέδιο υπηρεσίας και αφού επομένως η προοπτική προαγωγής τους δεν είχε επηρεαστεί. Σύμφωνα με την απόφαση της μειοψηφίας επειδή δεν ήταν εκτελεστή διοικητική πράξη αλλά προπαρασκευαστική και επομένως μή προσβλητή με αίτηση ακυρώσεως.

Το ζήτημα που εγείρεται εδώ είναι διαφορετικό. Εφόσον κατά την αντίληψη του αιτητή η αξιολόγησή του στις εμπιστευτικές εκθέσεις που αναφέρθηκαν ήταν εκτελεστή, το αναμενόμενο θα ήταν να προσβάλει την εγκυρότητά τους με προσφυγή, μια και την αποκλειστική δικαιοδοσία για την αναθεώρησή της θα την είχε το Ανώτατο Δικαστήριο. Έτσι είχε γίνει στην υπόθεση *Ioannis Christodoulides* την οποία επικαλέστηκε αλλά και στις υποθέσεις *Papacharalambous* και *Kammitisis* που ανέφερα. Στις υποθέσεις αυτές άχθηκε ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου η απόφαση του διοικητικού οργάνου που κατά το Νόμο ήταν αρμόδιο να επιλαμβάνεται ενστάσεων κατά των αξιολογήσεων των Λειτουργών που αφορούσαν.

Στην παρούσα υπόθεση, ο αιτητής απευθύνθηκε προς την ΕΔΥ από την οποία ζήτησε, όπως σημείωσα, την κήρυξη των εμπιστευτικών έκθεσεών του ως μη έγκυρων. Οι αρμοδιότητες της ΕΔΥ καθορίζονται στο άρθρο 5 του περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου του 1990 (Ν. 1/90). Ούτε από το άρθρο αυτό, ούτε από το άρθρο 50 του Νόμου που

- αναφέρεται στις υπηρεσιακές εκθέσεις, ή οποιοδήποτε άλλο άρθρο, προκύπτει οποιαδήποτε μορφή εξουσίας της ΕΔΥ να ακυρώνει εμπιστευτικές εκθέσεις. Τα ίδια ίσχυαν και κατά το προηγούμενο νομικό καθεστώς. Το άρθρο (5)
- 5 του περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου του 1967 (Ν. 33/67) ήταν ταυτόσημο με το άρθρο 5 του Νόμου 1/90. Το άρθρο 45 του Νόμου 33/67 ρύθμιζε τα της ετοιμασίας και υποβολής των εμπιστευτικών εκθέσεων. Η παράγραφος 4
- 10 του άρθρου αυτού αναγνώριζε δικαίωμα του υπαλλήλου που επικρίθηκε σε εμπιστευτική έκθεση για ολιγωρία, παράλειψη ή ανάρμοστη συμπεριφορά κατά την εκτέλεση του καθήκοντός του, να ζητά εγγράφως, μέσα σε
- τασσόμενη προθεσμία, τη διαγραφή ή τροποποίηση, από την αρμόδια αρχή, του δυσμενούς γι' αυτόν μέρους της
- 15 εμπιστευτικής έκθεσης.

- Το καθήκον της ΕΔΥ, σε σχέση με τις ετήσιες εμπιστευτικές εκθέσεις κατά το Νόμο 1/90, συνίσταται στο να τις λάβει υπόψη, μαζί με τα υπόλοιπα στοιχεία, κατά
- 20 την προαγωγή υπαλλήλων. (Βλ. άρθρο 34(α) και 35(4) του Νόμου. Τα ίδια ίσχυαν και στα πλαίσια του Νόμου 33/67 (άρθρο 44(3) του Νόμου εκείνου). Αναφέρομαι και στους δυο Νόμους γιατί η προσβαλλόμενη ενέργεια της ΕΔΥ έγινε μετά την έναρξη της ισχύος του Νόμου 1/90 αλλά
- 25 αφορούσε εμπιστευτικές εκθέσεις που ετοιμάστηκαν και υποβλήθηκαν προηγουμένως.

- Οι εμπιστευτικές εκθέσεις αποτελούσαν, και οι ετήσιες υπηρεσιακές εκθέσεις αποτελούν, στοιχεία που
- 30 εξετάζονται μαζί με το σύνολο των υπόλοιπων στοιχείων. Το βάρος που θα είναι ενδεδειγμένο, κατά περίπτωση, να προσδοθεί στις εμπιστευτικές εκθέσεις ή τις ετήσιες υπηρεσιακές εκθέσεις, μπορεί να είναι και συναρτημένο προς την καθόλου αντικειμενικότητα του αξιολογούντος
- 35 λειτουργού. Ορθά, επομένως, η ΕΔΥ ενέταξε το ζήτημα που είχε εγείρει ο αιτητής στα πλαίσια της διαδικασίας προαγωγής όπως ήταν η πάγια τακτική της για την οποία και τον ενημέρωσε.

- 40 Η απόφαση της ΕΔΥ, να απορρίψει τους ισχυρισμούς του αιτητή για προκατάληψη του αξιολογούντος λειτουργού, ήταν αναπόσπαστο μέρος της διαδικασίας για τη πλήρωση των κενών θέσεων, εντελώς συγχωνευμένο

στην τελική απόφαση για προαγωγή.

Ενδεχόμενο σφάλμα της ΕΔΥ θα ήταν δυνατό να επιδράσει μόνο πάνω στο κύρος της τελικής απόφασης για προαγωγή. Η απομόνωση της κρίσης της ΕΔΥ σύμφωνα με την οποία οι εμπιστευτικές εκθέσεις θα έπρεπε να ληφθούν κανονικά υπόψη και η προσβολή της, ως αυτοτελούς διοικητικής απόφασης, είναι λανθασμένη. Η προσβαλλόμενη ενέργεια της ΕΔΥ δεν είναι δυνατό να αποτελέσει το αντικείμενο αυτοτελούς προσφυγής ούτε και βρισκόμαστε, βέβαια, μπροστά σε οποιοδήποτε είδους παράλειψη οφειλόμενης ενέργειας όπως υπονοεί η δεύτερη από τις θεραπείες που επιδίωξε ο αιτητής. 5 10

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα εναντίον του αιτητή. Τα έξοδα να υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή προκειμένου να εγκριθούν από το Δικαστήριο. 15

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα. 20